

Forandring, han ønsker, i sit Værk. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at man gaar Forfatteren for nær. — Denne § 12 er iøvrigt af dem, der forekomme mig ved deres Affattelse at give Anledning til forskellige Tvivl. Der gives i det første Stykke den almindelige og rigtige Regel, at saa længe et Værk ikke er offentliggjort, kunne Kreditorerne ikke ved Udlæg og Eksekution vinde Ret til at offentliggøre Arbejdet eller til at afhænde Forfatterens Manuskript eller til at offentliggøre det paa en saadan Maade, som ikke tidligere er sket. Men saa hedder det i det første Punktum i det næste Stykke: „I andre end de foran nævnte Tilfælde kunne Kreditorerne ved Retsfølgning erhverve Ret til Offentliggørelse.“ Hvad er det for andre Tilfælde? § 12 siger, at saa længe et Værk ikke er offentliggjort ved Udgivelse eller offentlig Opførelse eller Udførelse, samt naar den fornødne Udgivelse af et Værk er forbudt, kunne Kreditorerne ikke ved Retsfølgning erhverve Ret til Offentliggørelse og Afhændelse; men i andre Tilfælde kunne de ved Retsfølgning erhverve Ret til Offentliggørelse. Hvilke ere disse andre Tilfælde? Ja, man er saa henvist til at se paa § 1. Efter § 1 har en Forfatter Ret til at offentliggøre sit Skrift ved Afskrivning, ved Mangfoldiggørelse ad mekanisk eller kemisk Vej, ved dramatisk — herunder ogsaa mimisk — Opførelse eller ved Oplæsning eller anden ved Sprogets Hjælp foretagen Gengivelse. Er det nu Meningen i § 12, at man kun vil betrygge en Forfatter i de i § 1 nævnte Tilfælde? det maa man antage efter Ordens Stilling; men jeg tilstaar, at jeg har vanskeligt ved at tro, at det er den egentlige Mening. Er det ikke Meningen, saa er Affattelsen i høj Grad uheldig. Er det Meningen, at naar en Forfatter ikke har benyttet sin Ret efter § 1 til at bringe sit Arbejde frem for Offentligheden paa en af de Maader, som omhandles i Paragraffen, saa har Kreditor ikke Ret til at fremvinge noget saadant, saa ser jeg ikke, at der kan blive Spørgsmaal om andet, end at i § 12, 2det Stykke, Kreditor kunde være berettiget til at erholde det pekuniære Udbytte af Forfatterretten, naar den er benyttet fra Forfatterens Side. Jeg kan forstaa, at naar en Forfatter har solgt sit Arbejde til en Forlægger, at saa Kreditor kunde være berettiget til, naturligvis med Respekt for den af Forlæggeren erhvervede Ret, i øvrigt at henholde sig til den Formue, som ligger i Forfatterretten, navnlig til at udgive et nyt Oplag, naar det første er udtømt; men andet synes der mig ikke at kunne være Tale om her paa dette Punkt, med andre Ord det samme som

det, der omhandles i sidste Stykke af § 12, hvor der meget rigtig bruges det Udtryk, at Kreditorerne kunne holde sig til Arvingerne for det Beløb, som disse maatte have indvundet ved saadan Offentliggørelse, ligesom det hedder i Motiverne, at de ere berettigede til at holde sig til det økonomiske Udbytte af Forfatterens Ret. Ja, det er meget muligt, at jeg ikke har forstaaet denne Paragraf; jeg ved ikke, hvorvidt det er begrundet i, at jeg ikke kan læse denne Paragraf, om det endog maatte forekomme andre tydeligt og klart; men det vil vel nærmere fremgaa af en Udtalelse fra den ærede Ministers Side. Da jeg har nævnt § 1, kunde jeg fristes til ogsaa at udbede mig Oplysning om, hvad man nærmere har tænkt paa ved de sidste Ord: „eller anden ved Sprogets Hjælp foretagen Gengivelse“, det er mig ikke klart, hvad man derved har tænkt. — § 4 er der for saa vidt indført noget nyt. Den bringer ligeledes ind under Forfatterretten Ret til at oversætte. Jeg vil ikke udtale mig mod Princippet deri; men jeg ved meget godt den Tvivl, der kan rejses, om man ikke er gaaet noget for vidt i denne Paragraf. Det er vel noget, som jeg antager vil komme under nærmere Overvejelse; den ærede første Taler har ogsaa henledt Opmærksomheden derpaa, jeg skal ikke dvæle ved dette Realitetsspørgsmaal. Derimod forekommer det mig at ville være ondsfelig at klargøre Meningen i Stykke 2. Der bestemmes, at disse ti Aar, der er Tale om ved et Værk, som udkommer hæftevis, skal regnes fra Offentliggørelsen af Originalværkets sidste Hæfte. Saa hedder det endvidere: „Ved Værker, som bestaa af flere, med Mellemrum offentliggjorte Bind, saa vel som ved Meddelelse eller Hæfter, der offentliggøres af litterære eller videnskabelige Selskaber eller af private, bliver hvert Bind, hver Meddelelse eller hvert Hæfte med Hensyn til Beregningen af de 10 Aar at betragte som et særskilt Værk. Der er det mig ikke ganske klart, i hvilket Tilfælde, naar et Værk udkommer hæftevis, de 10 Aar skulle regnes, fra det sidste Hæfte eller fra det sidst udkomne Hæfte. Det tredje Punktum siger nemlig: „Ved Hæfter, der offentliggøres af litterære eller videnskabelige Selskaber“, altsaa for saa vidt jeg kan skønne: Ved al Offentliggørelse deraf bliver hvert Bind at betragte som et særskilt Værk. Men i Forvejen er der sagt, at ved Værker, der udkomme hæftevis, regnes de 10 Aar fra Offentliggørelsen af Originalværkets sidste Hæfte. Der synes her at være en Utydelighed til Stede. Jeg skal ikke opholde mig videre ved 3de Stykke i § 10, der i Realiteten indeholder en Afgørelse fra den nu